

ภารกิจ รัก เพิ่มรัก!

ภารกิจสด เพิ่มรัก!

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

หลายคนคงเคยมีช่วงเวลาที่ยากเปลี่ยนแปลงตัวเองให้ดีขึ้น ไม่ว่าจะในด้านไหนของชีวิตก็ตาม เช่นเดียวกันกับ 'ส้มฉุน' ที่หลังจากโรคร้ายเริ่มแฉะเวียนมาเคาะประตู ก็ตั้งใจจะลดน้ำหนักและพาสุภาพของตัวเองไปอยู่ในเซฟโซนให้ได้ อย่างไรก็ตามว่ากันว่าสุขภาพดีไม่มีขาย ถ้าอยากได้ก็ต้องทำเอาเอง ซึ่งการตัดสินใจก้าวเท้าเข้าไปในฟิตเนสครั้งนั้น ทำให้ส้มฉุนได้พบกับ 'แตงค้' หนุ่มหล่อออร่าระดับลูกรักพระเจ้า ผู้ช่วยชั้นดีที่จะมาเปลี่ยนแปลงชีวิตและสุขภาพของเขาไปตลอดกาล

เราเชื่อว่าหลังจากได้อ่านผลงานของ 'Swanlee' ซึ่งจบอวลไปด้วยกลิ่นอายความสุขเรื่องนี้แล้ว คงจะมีคนที่ได้รับแรงบันดาลใจจนอยากขยับตัวออกกำลังกายไม่มากนักน้อย ขนาดเราเองช่วงที่อ่านยังอินจนต้องไปหาอุปกรณ์มาฟิตหุ่นไปพร้อมๆ กับส้มฉุนเลยทีเดียว

สุดท้ายนี้...เป็นกำลังใจให้กับทุกคนที่ยากพัฒนาตัวเองให้ดียิ่งขึ้นนะคะ ขอแค่คุณรักและหันมาเอาใจใส่ตัวเองให้มากกว่าเดิมเหมือนกับส้มฉุน แม้เพียงเล็กน้อยก็เป็นจุดเริ่มต้นที่ดีแล้ว หรือหากวันไหนที่เกิดข้อแท้ไปบ้าง เพียงหยิบหนังสือ 'ภารกิจลด เพิ่มรัก!' เล่มนี้ขึ้นมาอ่าน แค่นี้ก็จะช่วยเพิ่มพลังใจจนเต็มหลอดแน่นอนคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แตกต่างกันจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป

โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

01

88.98 kg

อายุเป็นแค่ตัวเลข

แล้ว...

น้ำหนักเป็นแค่ตัวเลขด้วยได้ปะ

"โห มาไกลขนาดนี้เลยหรอวะ"

"สามวันที่แล้วยังแปดสิบห้าอยู่เลยนี่หว่า"

"ก็แหง เล่นแดกหมูกระทะห้าวันติด"

เปาะแปะๆ

ท่ามกลางเสียงปรบมือ คนที่ยืนอยู่บนเครื่องชั่งน้ำหนักยิ้มเจื่อนให้เพื่อนสามคนที่รู้จักกันมาตั้งแต่ ม.ปลาย และไม่แคร์ว่าเขาจะน้ำหนักเท่าไร

ในขณะที่น้ำหนักของสัมชุนเพิ่มขึ้นทุกวันจนจะทะลุเก้าสิบโล พวกมันกลับสวนทางกับเขาไป

พอหันที่กับเครื่องชั่งน้ำหนัก ความผิดของเขาเองที่ดันชอบกินมากกว่า ออกกำลังกาย แม้ว่าเมื่อก่อนจะกินเท่าไรก็ไม่อ้วนนะนะ แต่ใครจะรู้ล่ะว่าวันดีคืนดีน้ำหนักกลับพุ่งขึ้นเรื่อยๆ จนเป็นอย่างทุกวันนี้...วันที่ตัวขยายใหญ่จนต้องเปลี่ยนไซส์เสื้อและกางเกง หน้าอิม เหนียงออก พุงป่องชนิดที่เขม่ว ยิ่งไงก็ไม่ทำให้ดูเพียว

"พุงนี่ค่อยลด! เดี่ยววูพาไปวิ่งที่สนามเอง"

เขาหันไปค้อนกาย กระทิงสี่ข้างเบาๆ เพราะโดนรังคองลงจาก

เครื่องซึ่งน้ำหนัก ภายนะสปอยล์เก่งมาก ก็ครั้งก็หนักแล้วที่บอกว่าจะพาเขาลดน้ำหนัก แต่สุดท้ายก็ลงเอยที่ร้านหมูกระทะตลอด

"มันไม่ยอมไปวิ่งกับมึงหรอก" อืม กันต์พูดถูก

ยิ่งอะไรที่ต้องทำต่อหน้าคนเยอะๆ อย่ายังหวังเลย ถึงจะรู้ว่าไม่มีใครมาสนใจ แต่ขอเถอะ วิ่งนะโคตรเหนื่อย สัมฉุนเคยโดนรุ่นพี่สั่งวิ่งรอบสนามฟุตบอลสิบรอบ เกือบตายตั้งแต่รอบที่สอง

ก็คิดมานานแล้วเหมือนกันว่าจะออกกำลังกายดีมัย คืออ้วนตุ้ขนาดนี้จะทนได้หรือ... หมายถึงจะทนกับสภาพตัวเองแบบนี้ได้หรือ เชื่อมัย ตั้งแต่ขึ้นปีสามสัมฉุนซื้อชุดนักศึกษาใหม่มาสวมครั้งแล้ว ทุกครั้งที่โทรไปขอเงินป่าเพิ่มก็พูดด้วยเหตุผลเดิมๆ ว่า น้ำหนักหนูขึ้นอีกแล้วครับป้า!

เฮ้อ

"ไปฟิตเนสดี จ้างเทรนเนอร์เก่งๆ ไปเลย" เรื่องเสียเงินต้องยกให้มันเลยกันดีนะ

"ก็ดูเข้าท่า ฟิตเนสในมอเดือนละก็บาทนะ" เสริมเก่งก็ไฉวิน

เอาจริงก็สนใจฟิตเนสอยู่หน่อยๆ แต่ถ้าให้เข้าฟิตเนสที่มอก็ไม่ต่างอะไรจากวิ่งที่สนาม สัมฉุนเป็นคนแปลกอย่างหนึ่ง...ก็ไม่น่าจะแปลกมั้ง คือเขาไม่ชอบใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัยนอกจากไปเรียน เรียนเสร็จก็อยากกลับบ้านหรือไม่ก็ไปเที่ยวอะไรแบบนั้น

เรื่องออกกำลังกายนี้ยากจัง ยิ่งกับคนขี้เกียจแบบเขาแล้ว...

เฮ้อออออ

"อย่ามาทำหน้าจ๋อย อ้วนได้ก็ลดได้"

"เออ" เสียงหงอยๆ ทำให้เพื่อนต้องรุมกันตบไหล่สัมฉุน

เฮอ พูดแบบนี้ก็รอบแล้ววะ

"มาสมัครฟิตเนสครับ"

"ก็เดือนดีคะ"

"อ่า...หนึ่งเดือนครับ"

"สแกนคิวอาร์โค้ดจ่ายเงินได้เลยค่ะ"

สัมฉุนกดเข้าแอปฯ ธนาคารและยิงคิวอาร์โค้ดจ่ายเงิน โดยที่ในหัวยังมีคำถามให้ตัวเองว่าเดินเข้าฟิตเนสมาได้ยังไง

คือเรื่องมันมีอยู่ว่าไอ้ตัวเลขบนตาชั่งตามหลอกหลอนจนเขาแทบเป็นบ้า และหลายวันที่ผ่านมาสัมฉุนหลับไม่เต็มตื่นสักคืนเพราะหายใจติดขัด อาการมันเหมือนมีใครมากดที่หน้าอกเอาไว้ ทั้งอึดอัดและทรมานจนต้องหาข้อมูลว่าเป็นโรคอะไรหรือเปล่า...ซึ่งมันก็คืออาการหนึ่งของคนที่น้ำหนักเกิน เขาคิดว่าถ้ายังไม่ทำอะไรสักอย่างกับน้ำหนักของตัวเอง ทั้งชีวิตคงต้องทรมานกับอาการนอนไม่หลับ หายใจไม่สะดวก ทำอะไรก็อึดอัดแบบนี้ต่อไปแน่ๆ แล้วเผอิญว่าเหลือบไปเห็นฟิตเนสใกล้บ้านพอดี ขาทั้งสองข้างเลยพร้อมใจกันเดินเลี้ยวเข้ามาแบบไม่สนใจเงินในบัญชีเอาซะเลย

เย่ยยยยย!

เขาโอเคกับฟิตเนสแถวบ้านนะ มันคงดีกว่าในมหา'ลัยที่พอออกกำลังกายไปแล้วอาจจะมีคนรู้จักมาทักเรา

แหะ เขินแย้เลย

"อันนี้เป็นชิปไว้สแกนประตูเข้ายิมนะคะ แล้วก็ล็อกเกอร์เก็บของมีกุญแจให้ทุกช่องค่ะ"

สัมฉุนยิ้มตาหยีพิมพ์คำขอบคุณพี่พนักงาน ตากลมเหลือบมองคนอื่นในยิมที่กำลังตั้งใจเล่นเครื่องเล่นอะไรสักอย่างแบบเอาจริงจัง

"ถ้าไม่เคยเล่นมาก่อนไม่ต้องกังวลนะคะ เรามีเทรนเนอร์ส่วนกลางคอยให้คำแนะนำ ไม่ขายคอร์สแน่นนอน ยิมของเราอยากให้ลูกค้าเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงค่ะ"

ประทับใจ

เอาล่ะ ฟรุ้งนี้เริ่ม!

ส่งยิ้มบอกลาให้พี่ที่อยู่หลังเคาน์เตอร์ พอมาสมัครสมาชิกแล้วก็อยากจะเล่นมันตั้งแต่ตอนนี้ แต่ติดที่หมูกระตะในพุงน้อยๆ ยังไม่ยออดีเท่าไร วิ่งไปคงจุกแหวง

พุงนี้ค่อยลด!

จริงจริง

ส้มฉุนพาร่างตุ้ยนุ้ยที่ปักกับแม่บอกว่าแสนจะน่ารักเดินออกจากฟิตเนส แต่ด้วยความที่ระดับไขมันไม่เท่ากันบวกกับพุงที่ล้ำหน้าไปไกล ทำให้มองไม่เห็นจนก้าวพลาดล้มตึงเสียงดังสนั่นเหมือนมีอะไรหนักๆ หล่นจากที่สูง

แล้วก็ป็นส้มฉุนที่ลงไปนอนคว่ำหน้าบนพื้น

เจ็บครับ T.T

แต่ในความเจ็บนั้นไม่เท่ากับความรู้สึกเจ็บๆ อายๆ ด้วยความที่กลัวว่าจะมีคนผ่านมาเห็นส้มฉุนเลยพยายามลุกขึ้น ทว่าตรงนั้นมันไม่มีที่ให้ยึดอะไรเลย ล้มอย่าง แค่ว่าขยับตัวยังลำบากเพราะความอ้วนของตัวเองล้วนๆ

วิถีคนอ้วนนนน

ส้มฉุนที่นั่งได้แล้วหอบหายใจจุ่มปุกบนพื้นปูน ไม่มองกลับไปข้างหลัง และภาวนาไม่ให้ใครก็ตามมาเห็นเขาในสภาพนี้

แต่พระเจ้าก็ใจร้ายกับส้มฉุนเหมือนทุกที่เมื่อมีมือขาวๆ ใหญ่ๆ ยื่นมา ตรงหน้า

"เจ็บมั๊ย เมื่อกี้ล้มโคตรแรง"

พร้อมกับถามด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลฟัง

พระเจ้าา ไม่ช่วยฉุนแถมยังใจร้ายส่งคนมาให้เห็นภาพน่าอายอีก

"ลูกไหนวะ?" เสียงนั้นถามย้ำเหมือนอยากแน่ใจว่าคนอ้วนอย่างเขา จะลุกไหวแน่ใช่มั๊ย ถ้าไม่ไหวอาจจะต้องตะโกนเรียกคนแถวๆ นี้มาช่วยตั้ง

"ไหวๆ ฮีป!" ส้มฉุนรีบตอบ

คนที่พระเจ้าส่งมาให้เห็นภาพน่าอายสอดแซนแกร่งประคองปีกให้ส้มฉุนลุกขึ้น เขาร่วมมือกับอีกคนออกแรงอันน้อยนิดที่มียันตัวขึ้นแบบทรหดสุดๆ

ตัวที่ใหญ่มากของส้มฉุนทำให้ไม่สามารถจุดแซนกันแบบปกติได้ เลยกลายเป็นว่าคนของพระเจ้าที่คงเห็นภาพน่าอายทุกซอตต้องทำท่าเหมือนกำลังอุ้มเด็กที่นั่งห่มะขึ้นจากพื้น พอถอยหลังเห็นอ้วนได้หน่อยคนตัวกลมก็ไร้เรี่ยวแรงทรงตัวแม้ว่าจะส่งเสียงฮือๆ อยู่ตลอดเวลา ส้มฉุนจำใจเทน้ำหนัก

ทั้งหมดพึ่งคนตัวโต เกยเหนียงบนไหล่แข็งแรงทั้งที่ตัวเองก็โคตรจะอายุ

สัมฉุนหอบแฮกอยู่หลายนาที่ ในหัวกำลังคิดว่าผู้ชายคนนั้นต้องตัวสูงกว่าเขามากแน่ๆ ถึงได้ยื่นย่อขาชะชานาคนั้นแม้ว่าในตอนนั้นสัมฉุนจะสามารถยืนตัวตรงได้แล้ว

เราต่างคนต่างนั่ง และเป็นฝ่ายคนของพระเจ้าที่ค่อยๆ ปล่อยมือออกเลยทำให้สัมฉุนได้เห็นใบหน้าของคนใจดีที่เข้ามาช่วยเต็มสองตา

แล้วก็เกิดอาการที่เรียกว่าละสายตาไม่ได้

สัมฉุนเข้าใจแล้วว่าเขาคือคนของพระเจ้าจริงๆ เพราะนอกจากส่วนสูงที่ทำให้คนตรงหน้าโดดเด่น องค์ประกอบบนใบหน้าของเขาช่างชนะขาด คนตรงหน้าไม่เหมือนใคร หน้าตาของเขาเป็นเอกลักษณ์ที่ถ้าเจอกันอีกครั้งต้องจำได้ทันที จมูกโด่งเป็นทรงสวย สันกรามคมชัด ตาคมกริบ หรือจะเป็นริมฝีปากที่มีสีน้ำตาลกับผิวขาว...ซีแมลงวันเสนห์ตรงปลายจมูกนั่นด้วย

พระเจ้าช่างปั้น!

"ขอบคุณครับ" บอกคนที่ใส่ชุดวอร์มสีดำกับกางเกงบอลลี่เดียวกัน สัมฉุนโคตรชื่นเลยเมื่ออีกคนพยักหน้านิดๆ ส่งมาให้

ไม่ได้ชื่นที่คนตรงหน้าหล่อละ แต่ชื่นที่ตัวเองล้มเมื่อกัต่างหาก

"เจ็บตรงไหนมัย"

"นิดหน่อย แต่ไม่เป็นไร"

สัมฉุนโบกมือยิ้มตาหยีให้ ดูเหมือนว่าคนตรงหน้าจะเชื่อถึงได้พยักหน้าเบาๆ อีกครั้งก่อนจะเดินเข้าฟิตเนสไป

หุ่นดีขนาดนี้ยังเข้าฟิตเนส

ผิดกับเขาเลยที่ปล่อยตัวเองให้อ้วนอูมาตั้งนาน

โคตรแอด!

สัมฉุนเหนื่อยใจกับความหนาแน่นของประชากรกรุงเทพฯ นี่ก็เป็นอีกวันที่เขาต้องเบียดกับหลายชีวิตเพื่อขึ้นรถไฟฟ้าไปมหา'ลัย

สัมฉุนมีรถเป็นของตัวเอง ขับไปกลับเองทุกวัน แต่สองวันที่ผ่านมา มีความจำเป็นต้องเอาเข้าศูนย์ ระหว่างที่ไม่มีรถขับก็นั่งแท็กซี่ไปมหา'ลัยปกติ แต่วันนี้สัมฉุนดันตื่นสายและคิดว่าถ้านั่งแท็กซี่ต้องไม่ทันเข้าเรียนคาบแรกแน่ๆ เลยต้องมาโดยสารรถไฟฟ้าอย่างที่เราเห็น

สัมฉุนตัวใหญ่กว่าใครเพื่อนเขา รู้ดี นั่นเลยเป็นเหตุผลที่เขาต้องขอรถประจำตัวกับพ่อคนหนึ่ง เพื่อตัดปัญหาเรื่องการเบียดกับคนอื่นๆ ในรถไฟฟ้า เหมือนกับตอนนี่... ยังไม่ได้ขึ้นรถไฟฟ้าเลย แคะยื่นรอรถก็จินตนาการไม่ออกแล้วว่าถ้ารถไฟฟ้ามาถึงเขาต้องไปยืนตรงไหนที่จะไม่เบียดกับคนอื่น และไม่กินพื้นที่โดยสารมากเกินไป

อากาศของวันนี้ร้อนอบอ้าวจนคนตัวกลมต้องยกมือปาดเหงื่อเป็นพักๆ สัมฉุนอยู่ปาก กาวนาในใจว่าขอให้รถที่เขาเข้าศูนย์เสร็จไวๆ จะได้ไม่ต้องมาทนร้อนทนเบียดแบบนี้อีกแล้ว

ในตอนที่กำลังยืนแข่งกับชีวิต คนตัวชาก็ขยับกระเป๋าเป้เล็กน้อย ตากลมกวาดมองผู้คนรอบๆ ขานซาลา มีทั้งคนวัยทำงาน เด็กอนุบาลตัวน้อยกับคุณแม่ น้องนักเรียน ม.ปลาย คุณยาย แล้วก็วัยมหา'ลัยแบบเขาที่ยืนรอรถไฟฟ้าขบวนที่กำลังจะมาถึง

แต่ก็ต้องชะงักเมื่อเห็นใครบางคนที่เจอกันเมื่อคืนยืนตัวสูงเด่นอยู่ปลายแถวข้างกัน คล้ายกับที่เราสบตากันแล้ว ไม่สิ เหมือนว่าคนคนนั้นมองเขาอยู่นานแล้ว?

สัมฉุนหลบสายตาท่าเป็นไม่เห็นก่อนจะหันกลับมายื่นก้มหน้า รถไฟฟ้าจอดเทียบชานชาลาพอดี... คนของพระเจ้าที่เจอเมื่อก็ใส่ชุดนักศึกษาเหมือนเขาเลย นั่นไม่แปลกเท่าไร...

แต่ที่แปลกก็คือทำไมโลกมันต้องกลมขนาดนี้ด้วยนะ ทำไมพระเจ้าต้องส่งคนที่เห็นภาพน่าอายเมื่อวานให้มาเจอกันวันนี้ด้วย

แล้ววันต่อไปล่ะ คุณต้องเจอคนของพระเจ้าอีกมั๊ยครับ ;_;

เฮ้ย เดี่ยวนะ...

เมื่อวานเจอกันที่ฟิตเนส นั่นก็หมายความว่านายคนนี้น่าจะเล่นอยู่ที่นั่น

ประจำนะสิ

สัมฉุนหลับตาปี ใช้กำปั้นสองข้างยีแก้มกลมๆ เพราะรู้สึกขัดใจตัวเอง
เหลือเกิน

รับรู้ชะตากรรมต่อจากนี้แล้วว่าอาจจะต้องเจอใครบางคนที่พระเจ้า
ส่งมาให้ช่วยพยุงเขาขึ้นจากพื้นท่ามกลางความอับอายนั้นจนกว่าจะลดน้ำหนัก
ได้!

02

ปักปัก

"หุววว แม่งเดินอย่างเท"

"ก็เฉยๆ ปะ ไม่ได้เทอะไรขนาดนั้นสักหน่อย"

"วิจารณ์เขารู้จักเขายัย" วินผลักไหล่คนที่ไม่ค่อยสนใจโลกภายนอกแต่ก็ยังเงยหน้ามาคุยด้วยอย่างสัมพันธ์ ส่วนคนที่พูดถึงกันอยู่นั้น ก็คือ**แตงค์** คนตัวสูงเด่นแถมยังโคตรหล่อที่กำลังเดินไปนั่งรวมกับกลุ่มเพื่อน

"ทำไมกูต้องรู้จัก"

ตอบแบบนั้นแล้วก็นั่งซึ่ยก้วยเดี่ยวร้านประจำในมหา'ลัยต่อ ถ้าเป็นเรื่องคนอื่นต่อให้หล่อน่ารักอะไรนั้นสัมพันธ์ไม่ค่อยสนใจหรอก ก็ที่นี้พบคนหน้าตาดีได้ง่ายอย่างกับเดินอยู่ในดงดารา นี่ไม่เวอร์เลยจริงๆ มหาวิทยาลัยนี้ดาราเรียนเยอะมาก ถึงไม่ใช่ดาราที่พวกยูทูเบอร์ที่คั่นตากันดี ลูกหลานไฮโซอะไรทำนองนั้น

แต่ว่า...คนที่ไอ้วินพูดถึงอยู่นี้ก็หล่อจริงๆ หล่อโคตรๆ

ก็นั่นมันคนของพระเจ้านี่นา

สัมพันธ์เพื่อความโลกกลมที่โคจรให้ใครบางคนต้องวนเวียนอยู่ในสายตา เจอกันบนรถไฟฟ้าก็ว่าบังเอิญพอแล้ว นี่ยังเรียนมหา'ลัยเดียวกันมาตั้งสามปี อีกต่างหาก ดูดีสะอาดตาขนาดนั้นแต่สัมพันธ์ไม่ค่อยเห็นมาก่อน

แหะ เรียกว่าไม่เคยสนใจจนถึงจะถูก

เพราะความหล่อออร่าแบบที่ใครเห็นก็ต้องมองตามเป็นแถว ทำให้สัมพันธ์

รู้ว่าคนคนนั้นชื่อแด็งค์ ที่มาจากคำว่า Thank

หรือที่สัมจูนคิดเล่นๆ กับตัวเองว่า 'แด็งค์' อาจจะมาจก 'ขอบคุณ พระเจ้าที่สาดความหล่อมาให้ผมขนาดนี้' ก็ได้นะ

"อย่ามัวแต่มองเขาดี เสียมารยาทนะเนี่ย" สัมจูนสะกิดเพื่อนที่เอาแต่ มองคนอื่น

"ขอกุมองอะไรที่ขึ้นสายตาบ้างเถอะนะ"

"มองกูนี่ไง"

"จะอ้วก"

สัมจูนยัดลูกชิ้นเข้าปากคนที่บอกว่าจะอ้วก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่นั่งกินข้าวด้วยกันแล้วไอวินจะเกิดอาการคลื่นคนหน้าตาดีขึ้นมา มันก็คลื่นเกือบทุกครั้ง นั่นแหละ เพียงแต่เกือบทุกครั้งที่ว่าจะมีกายกับกันต์ ผาแฝดที่คอยเบรกมันไว้ตลอด

วันนี้สองคนนั้นกับพวกเขาพักไม่ตรงกันงเลยไม่มีคนช่วยกันปรามพวกที่ ชอบบมองไปทั่วอย่างไอวิน

"กินจนแก้มปอง เย็นนี้ไม่ต้องไปฟิตเนสแล้วมั้ง"

"จะไป"

"มีรองเท้าวิ่งยัง"

"นี่ไง" ยกเท้าให้วินมันดูวาร์รองเท้าวิ่งที่ดีที่สุดก็คือผ้าใบสีดำแบรนต์ดั่งที่ใส่อยู่นี่แหละ แต่ดูเหมือนว่าวินจะรับไม่ได้ เพราะมันทั้งเก่าและเย็นมาก บ่งบอกว่าใช้งานมาหลายปี

"ด้วยความหวังดีนะ ซื้อมใหม่"

"ตลก รองเท้าไม่ใช่ถูกๆ"

"มึงจะไปวิ่งแต่ไม่ซื้อรองเท้าใหม่ เจ็บตีนตายห่า"

"ไม่ขนาดนั้นหรอกมั้ง"

"มึงดูโต๊ะนั่น...เออๆ แด็งค์นั่นแหละ แล้วคุณะว่ามันใส่รองเท้าอะไร ไอ้โหนึกแอร์ซุม เดินแล้วเบาเหมือนลอยได้ มันต้องอย่างงี้"

คำพูดที่ดูโอเวอร์ของวินทำให้สัมจูนต้องค่อยๆ หันหน้าไปมองอีกคน

แตงคังนั่งกินข้าวอยู่ข้างหลังถัดไปตั้งสามโต๊ะ บอกตรงๆ ว่ามองไม่เห็นหรือกว่ากำลังใส่รองเท้าอะไรอยู่ แต่แค่ได้ยินชื่อแบรนด์ก็บรู๋นก็ส่ายหน้าแล้ว

"เกือบหมีน"

"เฮ้า ออกกำลังกายคือการลงทุน"

คนตัวขวยก็โหล มันไม่น่าจะจำเป็นสำหรับเขาขนาดนั้นเนี่ยนา แค่ออกกำลังกายวันแรกยังไม่ต้องจัดเต็มขนาดนั้นก็ได้ออกกำลังกายที่ใส่อยู่ที่ตอนที่ยังซื้อให้ก็แพงมากๆ เหมือนกัน ถึงมันจะดูเย็นหน่อยแต่การใช้งานยังดีอยู่

จะว่าไป...ไม่แน่ใจว่าช่วงนี้สัมผัสคิดไปเองหรือตามาตออยู่บ่อยๆ ก็ไม่รู้ แต่เมื่อไหร่ที่หันไปมองรองเท้าของแตงคัง เขาดันรู้สึกได้ว่าเจ้าของรองเท้าที่นั่งกินข้าวอยู่กำลังมองมาที่เขาเหมือนกัน สัมผัสสายหน้าวิ้ว คงไม่หรอก ในโรงอาหาร คนเยอะจะตาย คนที่ซื้อแตงคังอาจจะไม่ได้มองเขาก็ได้

"เย็นนี้ไปปิ้งย่างตรงโคเรียทาวน์กัน ที่ไอ้กัณฑ์ส่งหน้าเพจมาให้ดู โคตรน่ากิน"

"ไม่"

"เฮ้ย จริงจัง?"

"เฮอ"

"เหยดดด"

"วันนี้จะไปยิม"

"จะไปยิมแต่ตอนนี้นั่งเตี้ยอยู่นะครับ กระเทียมเจียวน้ำมันเยิ้ม เส้นใหญ่ ก็แป้ง"

"ถ้าออกกำลังกายจะกินอะไรก็ได้"

ปกติไปไหนไปกันตลอด พอวันนี้เริ่มอยากจะทำจริงจังเรื่องออกกำลังกายขึ้นมา เพื่อนที่ชอบอัปเดตชีวิตโอเคี่เป็นชีวิตจิตใจอย่างไอ้วันเลยอัปเดตคิคำพูดเมื่ออีกของเขาลงไอเคี่ชะหน่อย เป็นหลักฐานไว้ว่าต่อจากนี้ใครก็ห้ามมาชวนสัมผัสกันไปกินบุฟเฟต์อีกเด็ดขาด ไม่งั้นจะจับหูให้

อ้อ พูดถึงกันต่อกับกายที่ฝึกไม่ตรงกัน นั่นก็เพราะว่าเรียนกันคนละคณะ พวกนั้นเรียนนิติศาสตร์ ส่วนเขากับวินเรียนนิติจิตอลมีเดีย ไม่ใช่แค่ฝึกไม่ตรงกันเรียนและเลิกไม่ตรงกันด้วย แต่ถ้าวันไหนที่มีเวลาวางตรงกันวันนั้นจะเป็น

วันที่ต้องออกไปหาของกินตลอด

"ขยาวาจังวะ ไม่ดี กลุ่มนั้นขยาวกัณหมด น่าจะแบ่งมาให้กูบ้าง"

วินยังคงชมแตรกับเพื่อนไปเรื่อยๆ นั่นเลยทำให้ส้มฉุนที่นั่งหันหลังให้กลุ่มนั้นเดาว่าใครสักคนในกลุ่มแตรค์กำลังเคลือบไหวอยู่ อย่างน้อยๆ ก็เพราะลูกตาใต้แว่นกลมๆ ของไอวินที่กำลังกึ่งไปมาเหมือนมองตามใครอยู่

"พอๆ ไม่ต้องมองแล้ว เดี่ยวเขาก็คิดว่าหาเรื่องหรือ"

"กูไม่ได้มองประเจิดประเจ้อขนาดนั้นสักหน่อย...แต่เฮ้ย ทำไมแตรค์เดินมาตรงนี้จะ มาขอไอดีเกมกูไปแอดปะ"

"ประสาท เขารู้จักมึงหรือ...นั่งกินไปเฉยๆ เลย"

ส้มฉุนไม่เคยรู้สึกไม่สงบเท่านี้มาก่อน อยู่ดีๆ ก็รู้สึกเสียววาบที่แผ่นหลัง เหมือนกับว่าจะไปบางอย่างที่ไม่ดีกำลังเกิดขึ้น ไอวินจ้องชะขนาดนั้น ถ้าใครสักคนในกลุ่มของแตรค์ไม่พอใจขึ้นมาคงไม่พ้นเดินมาหาเรื่องกันแน่ๆ

ทว่าที่คิดที่พูดไม่มีอะไรเป็นจริงสักอย่าง แตรค์ไม่ได้เดินมาหาเรื่องแค่เดินผ่านโต๊ะพวกเขาไปเพื่อเอาถ้วยชาที่กินเมื่อก็ไปเก็บให้เป็นที่เท่านั้น

และเป็นเพราะว่าตอนนี้แตรค์หันหลังอยู่เลยทำให้ส้มฉุนได้เห็นแผ่นหลังของคนตัวสูงเตี้ยตา อึม...หล่อจริงๆ นั่นแหละ มองข้างหลังยังหล่อได้ขนาดนี้เลย แตรค์ต้องเป็นลูกรักพระเจ้าแน่ๆ

!!!

ส้มฉุนก้มหัวหลบตาทันทีเมื่อเจ้าของร่างสูงหันมามองหน้า ทว่าราวกับแตรค์กำลังใช้พลังวิเศษในการดึงดูดให้ส้มฉุนต้องเงยหน้าไปมองอีกครั้ง และลือไบบหน้าของเขาให้ไม่สามารถละสายตาดูหนีไปไหนได้

ลูกรักพระเจ้า...ฉายานี้ถูกต้องแล้ว ลูกรักพระเจ้าเดินตรงมาหาเขาก่อนจะหยุดอยู่ตรงหน้าด้วยความสูงที่ทำให้ส้มฉุนต้องแหงนมอง

หน้าหนึ่งๆ กับดวงตาคมกริบมัดตัวเขาไว้

บ๊าบอแล้วฉุน แตรค์ไม่ใช่พ่อมดสักหน่อย

เขารีบดึงสติกลับมา สิ่งแรกที่ทำก็คือฉีกยิ้มกว้างๆ ให้คนตัวสูงในขณะทีวินยังมีนงว่าแตรค์มาหยุดอยู่ตรงโต๊ะที่พวกเขากำลังกินข้าวได้ยังไม่

"เมื่อวานที่ล้ม ช้ำตรงไหนมัย"

แต่ตั้งกิว ขอขอบคุณสำหรับคำถามครับ

เป็นคำถามที่ทำให้วินหันมามองหน้าเพื่อนเล็กเล็ก บนหน้ามันเต็มไปด้วย
คำถามที่ว่าล้มเหว ล้มตั้งแต่เมื่อไหร่ ที่ไหน

"อะ...เฮ้อ ไม่ช้ำเลย"

"เหว"

"..." ทำไม่ต้องทำหน้าที่ไม่เชื่อด้วย ...

"ล้มแรงอยู่นะ"

"ไปล้มที่ไหนมาวะล้มจน"

กลายเป็นว่าทั้งวินทั้งตั้งตั้งกำลังรุมถามเหมือนสอบปากคำ ล้มจน
บัดมือเชิงบอกว่ามันไม่มีอะไรทั้งนั้น ล้มมันเป็นเรื่องอดีตไปแล้ว ส่วนไอ้เจ็บ
ไม่เจ็บมันก็ไม่ใช่เรื่องรุนแรงอะไรสักหน่อย

"ชื่อล้มจน?"

"อืม"

"อ้อ ไว้เจอกัน"

"อืม...บาย"

ตั้งตั้งพยักหน้าให้กับคนที่โบกมือเหยื่อยๆ ให้ก่อนจะเดินจากไป ทำเหมือน
เพื่อนต่างคณะที่รู้จักกันเข้ามาทักทายกันเฉยๆ

"..." ไอ้วิน

ล้มจนหันไปยิ้มแหย่ให้วินที่ทำหน้านางสุดๆ ภายนั้นจึงขยับปากยิงคำถาม
ทันที

"รู้จักกัน?"

"หึ"

"โกหก"

"ไม่รู้จริงๆ"

"ไม่รู้แล้วมันมาคุยกับมึงได้ไง"

"ก็..."

"ก็อะไร!"

"ก็เมื่อวานล้มไป ล้มหน้าพิตเนสแล้วเขาก็มาช่วยพยุงขึ้น...ไม่ได้รู้จักกันสักหน่อย ไม่รู้ด้วยว่าเรียนที่นี้เหมือนกัน"

"นั่นนะ รู้จักกันหรือวะ"

ซึ่งถามขึ้นหลังจากที่เห็นว่าคนที่มีโลกส่วนตัวสูงอย่างพระเจ้าแต่งตั้งเดินไปชวนคนอื่นคุยก่อนด้วย กับเพื่อนสนิทอย่างเขายังไม่ค่อยอยากคุยเลย น่าเหลือเชื่อมั้ยน่ะ

แต่ตั้งก็ไม่ตอบคำถามแถมยังทำหน้านิ่ง ทั้งตัวนั่งบนเก้าอี้เหมือนไม่ได้ยินคำถาม ความแปลกใจทำให้ตั้งต้องหันหลังกลับไปมองคนที่แต่งตั้งคุยด้วยอีกครั้ง พอเห็นว่าเป็นแค่ผู้ชายคนหนึ่งเลยไม่ได้สนใจอะไร...นึกว่าสาว ๆ ซะอีก

"อะไรวะ ถามก็ไม่ตอบ" ส่วนก้อนที่กินข้าที่สุตโนบรรดาเพื่อนผู้นั่งสังเกตรวมมานานก็พูดขึ้นด้วยความหงุดหงิดนิดๆ เขาน่ะหมั่นไล่กับความขี้เก๊กของตั้งดีเหลือเกิน

จะบอกว่าขี้เก๊กก็ไม่ถูกหรอก แต่ไม่ค่อยพูดและชอบทำหน้านิ่งๆ เป็นนิสัยของพระเจ้าแต่งตั้งอยู่แล้ว

ที่เรียกว่าพระเจ้าแต่งตั้งก็ไม่ได้เวอร์เกินไปหรอก แต่งตั้งระดับพระเจ้าจริงๆ นอกจากความสูงที่พ่อแม่ให้มาตั้ง 188 เซนติเมตร ขาวๆ ไปโลกหน้า หุ่นอย่างกับนักกีฬาผสมนายแบบ ใส่อะไรก็ดูดีไปหมด บวกกับหน้าตาที่ต้องยอมรับว่าหล่อไม่เหมือนใคร หล่อจนคนหมั่นไล่หมั่นก็เป็นเรื่องจริง

ไม่เพียงแค่อุปลักษณะภายนอกเท่านั้น ฉายาที่เรียกแซวๆ กันว่าพระเจ้าแต่งตั้งแน่นอนว่าต้องไม่ธรรมดา คนหล่อมาพร้อมกับไอคิวที่สูงลิ่ว ตั้งแต่รู้จักกันมายังไม่เคยเห็นว่าตั้งจะสอบได้คะแนนต่ำเลยสักครั้ง ตั้งก็เป็นความภาคภูมิใจของโรงเรียนมาตลอด จนกระทั่งตอนนี้ได้กลายเป็นความภาคภูมิใจของคณะนิติศาสตร์ไปแล้ว

เดิมทีตั้งกับก้อนไม่ได้ตั้งฉายาให้ตั้งคำว่า 'พระเจ้าแต่งตั้ง' มาตั้งแต่แรกหรอก ฉายานี้ได้จากน้องในทีมที่ชอบเปิดไมค์เรียกหาพี่พระเจ้าแต่งตั้งให้คอยไปช่วย

บ่อยๆ

เขียนเด่นเล่นไม่ขาด เพอร์เฟกต์มากครับเพื่อน!

และตอนนี้แต่งค์ก็ลืมคำถามของพวกเขาไปแล้วด้วย เพราะคนตัวสูง นั่งก้มหน้าดูตูดน้ำกระเจี๊ยบเย็นๆ ในแก้วพร้อมกับมืออีกข้างที่กดมือถืออย่าง เอาจริงเอาจัง

"ถ้ามึงไม่ตอบเดี๋ยวกูเดินไปถามเองก็ได้"

"เสือก" เสียงแข็งๆ ดั่งขึ้นพร้อมกับตาคมกริบที่จ้องซื้ออย่างเอาเป็นเอาตาย แต่คนที่โดนด่าก็ไม่ได้แคร์ ยกไหล่ให้ก่อนลุกขึ้นเหมือนจะเดินไปถามจริงๆ

"ไม่ได้ดี ต้องไปถามให้รู้เรื่อง เผื่อคนปฏิสัมพันธ์ไม่ดีแบบมึงไปรังแกเขา ขึ้นมา กูจะเข้าไปขอโทษ"

เหมือนจะหวังดีแต่จริงๆ ก็แค่แกล้งกันมากกว่า แต่งค์เบิกตากว้าง เมื่อเห็นว่าซี้ทำจะเดินไปจริงๆ เขารีบเอื้อมมือไปดึงไอคนที่มึนลึดยุ่งจ้าน ให้กลับมานั่งดีๆ ก่อนจะขยับปากพิมพ์อย่างคนแพ้

"ไม่รู้จัก"

"อ๊า"

"แล้วก็เดินไปคุยชะขนาดนั้น เขาไม่ตกใจพอดีหรือวะ"

อืม เท่าที่เห็นก็ดูตกใจอยู่หรอก

ปัง ปัง

เอ้อ!

"..."

ล้มครืนก้มลงผูกเชือกรองเท้าที่หลุดลุ่ย ในหูได้ยินบาร์เบลล์ที่เขี่ยก้านัก ตกลงบนพื้นและตามด้วยเสียงหายใจดังเอื้อๆ เป็นระยะ คนที่เข้าฟิตเนส ครั้งแรกอย่างเขาอมรับเลยว่าตกใจมาก นึกว่ามีใครเป็นอะไรซะอีก แต่พอ ได้ยินไปสั๊กพักก็เหมือนจะชินขึ้นมานิดหน่อย

คนตัวกลมกลับมาเขียนบนลู่วิ่งอีกครั้งหลังจากที่วิ่งไปได้แค่สิบนาทีก็หอบ จนอยากหนีกลับบ้าน เหงื่อไหลท่วมตัวแถมยังรู้สึกเจ็บที่สันเท้าอีกต่างหาก

คำพูดของวินลอยเข้ามาในหัวเลย สงสัยคงต้องพิจารณาเรื่องรองเท่าที่
เหมาะกับการวิ่งสักหน่อยแล้ว

เมื่อก็มีพี่ที่เหมือนเป็นเทรนเนอร์เข้ามาสะกิดเขาด้วย และบอกว่าน้ำหนักตัว
เยอะๆ ยังไม่ควรมาวิ่ง โคตรหงอยเลยนะ แต่ด้วยความที่เพิ่งเคยมาพิตเนส
ครั้งแรกและไม่รู้จักกับเครื่องออกกำลังกายอันไหนเลยนอกจากลู่วิ่ง สัมฉุนเลย
ทำได้แคื่อยิ้มแห้งๆ แล้วขอบคุณพี่เทรนเนอร์คนนั้นก่อนจะตั้งหน้าวิ่งต่อ

จากนั้นก็เลือกที่จะตัดขาดกับเทรนเนอร์ผู้หวังดีและเสียวงรอบข้าง
โดยการหยิบหูฟังมาเสียบหู เปิดเพลงจังหวะโจ๊ะๆ เสียงดัง

แล้วก็กลายเป็นตัวเองที่รู้สึกผิดหน่อยๆ ที่ไม่ได้เปิดโอกาสให้พี่เทรนเนอร์
เข้ามาดูแลต่อ

แต่ตอนนี้เขายังไม่พร้อมจริงๆ นี่นา คนมันเพิ่งเริ่มอะ ...

Guy

เป็นไง ได้ก็แคลละ

พอเห็นแซตของเพื่อนจากที่เหนื่อยๆ หงอยๆ ก็ยิ้มแป้น สัมฉุนหยิบ
โทรศัพท์ขึ้นมารวีนิ้วโป้งกดตอบข้อความทันที

Somchun

25 cal. T-T

Winner

ก็น่าที่แล้ววะ

Somchun

10 นาทีนิดๆ

11 แล้ววว

Winner

ยากกกกก

Gunt

ชาบูจะเยียวยาทุกอย่าง ว่าจะปะ?

Winner

ว่าไปนั่น

Guy

ไปกินมึง

Somchun

เดี๋ยวลว นี่เพิ่งมาออกกำลังกายได้สิบนาที่เอง

เหมือนพระเจ้าลงโทษด้วยการพากลืนน้ำซุ๊ปชาบูหอมๆ โขยมาแต่ะจุมูก ทั้งที่ในฟิตเนสไม่ได้มีร้านชาบูแต่อย่างใด สัมฉุนแทบร้องไห้ ออกกำลังกาย มั่นยากกว่ากินจริงๆ แต่เขาจะยอมแพ้ไม่ได้นะบอกเลย

Somchun

กูไม่ไปนะ

Winner

ออกกำลังกายเสร็จแล้วไปกินกันมึง

Somchun

ขอร้องงงง อีกนิดจะหนักร้อยโลแล้ว

ความดันเอย เบาหวานเอย

Gunt

สัญญาว่าจะดื่มแต่ผักให้กิน

น้ำก็เปลี่ยนเป็นน้ำเปล่า ห้ามกินน้ำอัดลม เคปะ

Somchun

(ส่งสติ๊กเกอร์หมูส่ายหน้า)

ไม่มีทาง ถึงแม้ว่าในหัวจะมีภาพหม้อชาบู ซึ่สยี้ดๆ เบคอนหอมๆ ก็ตาม

แต่ในเมื่อเสียเงินค่าพิตเนสวายเดือนไปแล้ว สัมฉุนจะไม่มีวันหันกลับไปหา
ซาบูอีกแล้ว

เจ้าของผิวชาวที่มีใบหน้ากลมบ๊อบตามประสาคนเนื้อเยอะกตลือกหน้าจ่อ
กึ่งโทรทัศน์ที่ไว้บนแท่นเหมือนเดิมก่อนจะตั้งหน้าตั้งตาเดินเร็วต่อ สัมฉุนเลือก
ที่จะปิดเสียงแจ้งเตือนไว้ด้วย เพราะรู้ว่าให้ตายยังไงไอ้พวกเพื่อนๆ ช่างกิน
ก็ต้องโน้มหน้าให้เขาเข้าร้านซาบูจนได้แน่ๆ

ต้องห้ามใจ ต้องหักดิบ!

ในขณะที่สัมฉุนอยู่ในวงวนของการกึ่งเดินกึ่งวิ่งบนลู่วิ่งสูงของใครบางคน
ก็เดินเข้ามาในพิตเนสพร้อมเป้สีดำประจำตัว คนอื่นที่กำลังออกกำลังกาย
ทุกคนที่เข้ามาใหม่ แต่งค์ยกมืออวยพรให้ ในพิตเนสที่อายุมากกว่า สายตา
จับจ้องคนที่อยู่บนลู่วิ่งเป็นระยะ

ร่างสูงเปิดล็อกเกอร์และยึดกระเป๋าของตัวเองเข้าไป เขาอยู่ในเสื้อยืด
คอกลมสีดำกางเกงบอลขาสั้นเลยเข้าสีเดียวกัน ใบหน้าคมคายขมวดคิ้วทำศอก
บนเคาน์เตอร์ก่อนจะเปล่งเสียงทูลถามเทรนเนอร์สาวคนกลางที่กำลังเล่นกล้ามขา
อยู่ใกล้ๆ

"พี่อาร์ตครับ ได้แนะนำลูกค้าคนนั้นหรือยัง"

แค่พยักพยิดหน้าไปก็รู้แล้วว่าพูดถึงใคร เพราะว่าลูกค้าที่มาใหม่บนลู่วิ่ง
มีคนเดียว นอกนั้นก็ลูกค้าหน้าเดิมๆ ที่คาร์ดิโอบนลู่วิ่งก่อนเล่นเวดเป็นประจำ

"บอกแล้วนะ หน้านักตัวเยอะยังไม่ควรวิ่ง แต่เหมือนว่าเขาอยากจะวิ่ง
มากกว่า"

แต่งค์เปลี่ยนจากทำศอกบนเคาน์เตอร์เป็นยืนกอดคอก คิ้วยังขมวด
เป็นปมเหมือนเดิมเพราะอยากจะรู้เหลือเกินว่าคิดอะไรอยู่ถึงได้หอบน้ำหนัก
เยอะๆ ไปวิ่งแบบนั้น

มันอันตราย อาจจะบาดเจ็บได้

"เดี๋ยวพี่ไปสะกิดเขาอีกทีละกัน เสียวเขาแทนแหละ"

"พี่อาร์ตดูลูกค้าคนอื่นไปเถอะ คนนี้ผมจัดการเอง"

เพราะดูท่าจะดี และไม่คอยฟังใครพอสมควรถึงไม่ยอมไปเล่นอย่างอื่น

ทั้งที่พี่อาร์ตเข้าไปบอก

เขาไม่รีบร้อนพุ่งเข้าไปบอกตรงๆ ว่าให้ไปเล่นอย่างอื่น ถ้าทำอย่างนั้น สัมฉุนอาจจะกลัวหรือหมดความมั่นใจและเกิดความอึดอัดจนไม่ยอมมาเล่นที่นี้อีกก็ได้ จากที่ผ่านมาก็พอดูออก สัมฉุนดูไม่ค่อยมั่นใจในตัวเองและค่อนข้างขี้อาย

เขาคิดว่าอย่างนั้นนะ

เพราะเป็นคนที่มีมองคนแวบเดียวก็รู้ว่านิสัยผิวเผินเป็นยังไง เขาเลยเลือกที่จะใจเย็นและวอร์มร่างกายด้วยการเล่นเวตอย่างอื่นไปก่อน รอสักสิบนาทีค่อยไปวิ่งข้างๆ สัมฉุน

แต่ยังมีเทคนิคในการแนะนำลูกค้าดีจนหลายครั้งลูกค้าก็อยากจะทำจ้างให้เขาเป็นเทรนเนอร์ส่วนตัว แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่เขาชอบ เขาแค่มาทำหน้าที่เทรนเนอร์ส่วนกลาง บางทีก็ไม่ได้ทำหน้าที่นั้นเพราะไม่ค่อยอยากออกกำลังกายเฉยๆ...หน้าที่จริงๆ ของเขาคือช่วยเฮียเตอร์ พี่ชายแท้ๆ ดูแลกิจการฟิตเนสหลังเลิกเรียนเท่านั้น

ดูเหมือนว่าคนที่วิ่งอยู่บนลู่วิ่งจะเหนื่อยซะแล้วถึงได้เดินลงจากลู่วิ่งด้วยสีหน้าที่หมดแรง คนตัวกลมก็มองมาที่เขา แน่ใจว่าตัวเองก็มองกลับเหมือนกันไม่สิ เขามองมาตั้งนานแล้วต่างหาก และสิ่งที่ทำให้ตัวเองหุดหุดขำก็เป็นเพราะว่า สัมฉุนทำหน้าตลกใจ

ไม่มีคำทักทาย พอจ้องตากันเสร็จสัมฉุนก็วิ่งขึ้นลู่วิ่งหลังให้เขาแล้ววิ่งต่อเลย

แต่ถึงหยุดเล่นเครื่องเล่นเวตแล้วสาวเท้ายาวๆ เดินขึ้นลู่วิ่งตัวข้างๆ ที่ว่างอยู่ เขากดให้สายพานเลื่อนด้วยความเร็วที่เหมาะสมกับการวิ่ง ชายาวสับผลัดอย่างมั่นคง โบกหน้าที่ใครต่อใครก็บอกเป็นเสียงเดียวกันว่าใครทรล่อหันไปมองคนตัวกลมที่ทำหน้าเหวอเมื่อเห็นเขา

มุมปากกระตุกยิ้มทักทายแบบกวนๆ สาบานได้ว่าแม้แต่เพื่อนสนิทของแต่งค์ก็ไม่เคยเห็นรอยยิ้มแบบนี้

สัมฉุนมันใจซะยิ่งกว่ามันใจว่าโดนใครบางคนขอเวไม่สิ้นสุด มันเริ่มจากที่เขากำลังวิ่งไม่รู้ชื่อไหนอี่ไหนอยู่ดี ๆ หนีไปก็เจอกับคนตัวสูงยาววหน้าหล่อที่ชื่อว่าแต่งค์มาวิ่งอยู่ข้าง ๆ นั้นไม่เท่าไร ที่ทำเอาแทบช็อกก็ตอนที่อีกฝ่ายส่งยิ้มมาให้

ทำเอาแทบเป็นลม

รู้แล้วว่าหล่อ แต่ไม่ต้องมาวิ่งใกล้ ๆ ให้ตัวเขาดูด้วยก็ได้ปะ

คนที่สูงแค่ 171 เซนติเมตรเศร้าใจจนอยากหนีกลับบ้านเป็นรอบที่ร้อย แต่เพราะว่ายังไม่ครบสามสิบนาทีเลยไปไหนไม่ได้ ความเสียดายมันเกาะกินในใจ เสียดายเงินค่าพิตเนสรายเดือน แล้วก็อยากให้ตัวเองหลุดพ้นจากความอ้วนเร็ว ๆ เลยต้องจำใจวิ่งต่อ

ข้างหน้าเป็นกระจกใสที่สะท้อนเงาของเขากับแต่งค์ชัดเจน แสงไฟสีส้มจากด้านนอกสาดกระทบใบหน้าที่โอบด้วยสันกรามคมกริบ ผิดกับสัมฉุนที่มีแต่ไขมันล้วน ๆ ชักไม่แน่ใจแล้วว่าแต่งค์แค่อยากมาวิ่งโดยไม่มีเจตนาเปรียบเทียบกับรูปร่างกับเขาแน่ ๆ ไหม้ย

ความคิดแล่นอยู่ในหัวตั้งมากมายทำให้สัมฉุนตัดสินใจหยุดดูวิ่งและเปลี่ยนไปนั่งปั่นจักรยานแทน เมื่อกี่วิ่งไปได้ก็แคลกไม่ได้สนใจมอง

ทว่ายังไม่ทันจะได้ขยับขาวิ่งเท้าบนแท่นถีบ หางตาของสัมฉุนก็เหลือบเห็นเงาดำๆ สูงๆ ของใครบางคนเดินตรงเข้ามา และใช้...เงานั้นนั่งลงที่จักรยานข้างๆ!

โอ้แม่เจ้า!

นายแต่งค์อีกแล้ว

สัมฉุนนั่งนับหนึ่งถึงสิบในใจซ้ำๆ พยายามบอกว่ามันคงเป็นเรื่องบังเอิญ แต่งค์อาจจะอยากปั่นจักรยานพอดี

แต่มันบังเอิญไปมัย

พี่บ!

ไม่ทันได้นับถึงสิบเจ้าของร่างกลมก็ลุกขึ้นทันที แน่นอนว่าการเคลื่อนไหวปุบปับทำให้แต่งค์หันมามองเหมือนกับตกใจ สัมฉุนถอนหายใจยาว วันนี้

ไม่ต้องเล่นให้ครบสามสิบนาทีมันแล้ว หมดอารมณ์สุด กลับบ้านดีกว่า
 คนตัวกลมเดินพืดพืดพาน้ำหนัก 88.98 กิโลกรัมตรงไปยังห้องน้ำที่อยู่
 ในพิตเนส มืออวบผลัดประตูเข้าไปพร้อมกับอาการอุนที่หัว ก่อนที่มันจะ
 แปรสภาพจากอุนเป็นร้อนเพราะยังไม่ทันได้ปล่อยมือออกจากประตูก็รู้สึกได้
 ถึงแรงผลัดจากประตูบานเดียวกัน

พร้อมกับกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่เป็นกลิ่นเดียวกับเมื่อวานตอนค่ำ
 กลิ่นของใครบางคนที่ยุงสัมผัสขึ้นจากพื้น

แต๊งค์!

สัมผัสหันทวบ ถอยห่างออกจากคนตัวสูง หน้าขาวผ่องบ่งบอกถึงอารมณ์
 ของคนที่เตรียมจะไต่ไต่เต็มที และนั่นก็ทำให้แต๊งค์ที่เดินตามเข้ามางุนง

"นายตามเรามาทำไมอะ"

พูดเสียงดังๆ ชูโพเหมือนลูกแมวดำอวบให้อีกฝ่ายตกใจ แต่ดูเหมือน
 แต๊งค์จะแปลกใจมากกว่า คนตัวสูงไม่ตอบอะไร เดินผ่านเขาไปที่อ่างล้างหน้า
 หน้าตาเฉย เปิดน้ำล้างมือเหมือนไม่ได้ยินเสียงแ้ว๊ดๆ เมื่อก็ ก่อนจะไปตรง
 โถทำธุระของผู้ชาย

เอิ่ม...

เดี๋ยวนะ

นี่ได้ยินที่เขาพูดมั้ยะ

"แต๊งค์!"

"ฮึว"

"ยะ...อย่าเพิ่งถอดกางเกงนะ ฮึย"

เพราะเห็นไบหน้าอื่นๆ แต่โคตรรกวน กับมือหนาที่ทำท่าเหมือนจะดึง
 ขอบกางเกงลงทำให้สัมผัสต้องรีบเบรคบางคนไว้ก่อน ไซ่ ภาพถัดมาก็คือ
 สัมผัสที่สับขาออกจากห้องน้ำ พร้อมกับกองไฟลุกโชนในใจที่มันร้อนร่าๆ
 แบบนี้แก๊งกันซัดๆ!

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3xFMJU>